

POSTANOWIENIE

20 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.D. i J.D.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 26 stycznia 2022 r., V ACa 587/21,

1. prostuje z urzędu niedokładność w komparycji zaskarżonego wyroku w zakresie oznaczenia sygnatury akt Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w ten sposób, że po zwrocie „Sygn. akt” wpisuje „V”;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

3. zasądza od pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów K.D. i J.D. kwotę 5 434 (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

(A.G.)

UZASADNIENIE

I. Na wstępie należy odnieść się do wyjaśnienia składu osobowego, w którym doszło do wydania postanowienia Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2024 r., wobec złożenia w sprawie I CSK 3908/22 przez sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy 23 sierpnia 2023 r. zawiadomienia na podstawie art. 51 k.p.c. o okolicznościach uzasadniających jego wyłączenie od orzekania z uwagi na spłacanie przez sędziego pożyczki udzielonej przez bank, indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego (k. 53). Wskazano w nim, że ze względu na pozycję ustrojową Sądu Najwyższego oraz znaczenie orzeczeń wydawanych przez ten Sąd orzeczenie wydane z udziałem sędziego sprawozdawcy może oddziaływać na jego sytuację prawną względem banku, z którym sam zawarł umowę pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego, co może budzić wątpliwości co do jego bezstronności w sprawie. Wprawdzie postanowieniem Sądu Najwyższego z 18 października 2023 r. (k. 65) „wniosek” ten oddalono, ale orzeczenie to zostało wydane w składzie SSN Ewa Stefańska, która została powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego postanowieniem Prezydenta RP z 10 października 2018 r. (M.P. z 2018 r., poz. 1029) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa zawarty w jej uchwale z 28 sierpnia 2018 r. nr 331/2018 r. w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wolne stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (M.P. z 2018 r., poz. 633). Krajowa Rada Sądownictwa podjęła wyżej wskazaną uchwałę z 28 sierpnia 2018 r. w składzie i w trybie ukształtowanym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3, dalej – „ustawa nowelizująca z 8 grudnia 2017 r.”). Wyżej wskazane okoliczności dotyczące powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego Ewy Stefańskiej uzasadniają wątpliwości co do skutków, jakie wywołało postanowienie Sądu Najwyższego wydane z jej udziałem w świetle uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNC 2020, nr 4, poz. 34) oraz orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyroki z 8 listopada 2021 r., skargi nr 49868/19 i 57511/19, Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce oraz z 3 lutego 2022 r., skarga nr 1469/20, Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce) i Trybunału

Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. np. wyroki z 21 grudnia 2023 r., L.G. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa, C-718/21:ECLI:EU:C:2023:1015 oraz z 7 listopada 2024 r., C-326/23, ECLI:EU:2024:940). Dotyczy to w szczególności oceny czy Sąd Najwyższy w takiej obsadzie spełniał kryteria, jakim powinien odpowiadać sąd – określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 i uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 października 2022 r., II CSKP 556/22, z 15 lutego 2024 r., I CSK 4343/22, I CSK 5052/22, I CSK 5970/22 i CSK 6303/22, z 12 kwietnia 2024 r., II CSKP 1869/22, z 9 maja 2024 r., II CSKP 1483/22 i z 8 listopada 2024 r., II CSKP 1211/22). Odniesienie się do tej kwestii prawnej było jednak obecnie bezprzedmiotowe z uwagi nie tylko na brak wniosków stron o wyłączenie sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy od jej rozpoznania, ale także z uwagi na zmianę okoliczności, która nastąpiła po wydaniu postanowienia o odmowie wyłączenia sędziego rozpoznania sprawy polegającą na wykonaniu przez sędziego ugody zawartej z bankiem, w wyniku czego jego zobowiązanie z tytułu pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego wygasło, a strony zobowiązały się nie dochodzić wobec siebie żadnych roszczeń. Stosowne oświadczenie w tym przedmiocie zostało złożone przez sędziego sprawozdawcę i załączone do akt (k. 72). Zdezaktualizowały się więc te przyczyny, które wskazane zostały w zawiadomieniu sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy jako uzasadniające jego wyłączenie od orzekania w tej sprawie.

II. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które –

zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. – będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 26 stycznia 2022 r. (sygn. akt I ACa 587/21), pełnomocnik pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. oparł wnioszek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując na istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, tj. art. 385¹ § 1 i 2 k.c., w zakresie, w jakim odnoszą się one do skutków uznania postanowień umownych za abuzywne i możliwości ich zastąpienia przepisami dyspozytywnymi.

Ponadto, w piśmie z 12 września 2023 r., skarżący odwołując się do uchwały Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r. w sprawie III PZP 6/22, zasygnalizował nieważność postępowania w sprawie na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. ze względu na wydanie orzeczenia przez Sąd drugiej instancji w składzie sprzecznym z przepisami prawa. Sąd ten rozpoznał sprawę cywilną w składzie jednoosobowym, na podstawie art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm., dalej: „ustawa COVID.”), co – zdaniem skarżącego – ograniczyło jego prawo jako strony do sprawiedliwego rozpoznania sprawy i nie było konieczne dla ochrony zdrowia publicznego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji należy podnieść, że w uchwale składu siedmiu sędziów z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (OSNP 2023, nr 10, poz. 104) – której nadano moc zasady prawnej – Sąd Najwyższy faktycznie uznał, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15 zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

(tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm., dalej jako: „ustawa COVID-19”), ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Należy jednak zwrócić uwagę na istotny aspekt tej uchwały pominięty przez skarżącego. Sąd Najwyższy w powiększonym składzie, ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia wyjaśniając, że brak tego ograniczenia byłby niepożądany ze społecznego punktu widzenia i prowadziłby do nadwyrężenia powagi władzy sądowniczej oraz wizerunku sądownictwa. Oznacza to, że wydanie orzeczenia przez sąd drugiej instancji w składzie ukształtowanym na podstawie art. 15z¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19 w okresie do dnia 26 kwietnia 2023 r. włącznie, nie może stanowić samoistnej podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 20 marca 2024 r., II CSKP 2164/22 i z 21 czerwca 2024 r., II CSKP 718/23, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lipca 2023 r., I CSK 4249/22). Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku zapadł 26 stycznia 2022 r., zatem przed dniem podjęcia wskazanej uchwały. W sprawie nie wystąpiła zatem powoływana przyczyna kasacyjna w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Ustosunkowując się natomiast do przywołanej w skardze przyczyny z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawienia argumentacji przemawiającej za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter, nie należą zaś do zwykłych wątpliwości związanych z procesem stosowania prawa. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest także wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że

rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl. oraz z 14 grudnia 2023 r., I CSK 6110/22, niepubl.).

Przytoczone we wniosku wątpliwości i zagadnienia, w kontekście zarzutów skargi oraz przedmiotu postępowania, dotyczyły skutków zawarcia w umowie kredytowej denominowanej w walucie obcej (frankiem szwajcarskim) postanowień umownych wyrażających ryzyko walutowe oraz odsyłających do kursu waluty obcej ustalanego przez bank przy przeliczeniu waluty obcej na złote polskie i odwrotnie. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odnoszących się do wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu Najwyższego problematyka dotycząca wykładni wskazanego przepisu nie kwalifikuje sprawy do przyjęcia w ramach przedsądu, wobec niewykazania przez skarżącego, że zastosowane w sprawie przepisy budzą poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów. Podnoszone kwestie były przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego w orzeczeniach wydanych, często w odniesieniu do zbliżonych treścią umów kredytowych, nie tylko na etapie wstępnej oceny. Zostały omówione i rozstrzygnięte w orzecznictwie sądowym, które często zapadało już po wniesieniu skargi kasacyjnej, ponieważ dotyczą one starszych spraw. W międzyczasie ukształtowało się orzecznictwo dotyczące tych problemów i w świetle obecnych orzeczeń, skarga jest nieaktualna, co uniemożliwia jej przyjęcie do rozpoznania.

W szczególności w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że określenie wysokości należności obciążającej kredytobiorcę w umowie kredytu powiązanej z walutą obcą z odwołaniem do kursu waluty obcej ustalanego jednostronnie przez bank, bez wskazania obiektywnych kryteriów jego oznaczania, jest nietransparentne, pozostawia pole do arbitralnego działania banku i w ten sposób obarcza kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz narusza równorzędność stron umowy kredytu. W konsekwencji postanowienia takie są niedopuszczalne jako kształtujące prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a ich bezskuteczność – niezależnie od dalszych postanowień umowy, w tym

wyrażających ryzyko walutowe – może prowadzić do upadku umowy w całości (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22 i z 9 września 2022 r., II CSKP 794/22, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3629/22 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo).

Klauzule przeliczeniowe są ściśle związane z postanowieniami wyrażającymi ryzyko walutowe, ponieważ klauzula ryzyka walutowego nie może funkcjonować bez klauzuli określającej sposób przeliczenia zobowiązań stron w celu ustalenia ich wysokości. Usunięcie jednego z tych warunków rzutuje na istotę drugiego, dlatego nie mogą one stanowić odrębnego przedmiotu oceny pod kątem abuzywności (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, I.W., R.W. przeciwko Bank BPH S.A., ECLI:EU:C:2021:341 i nawiązujący do tego stanowiska wyrok Sądu Najwyższego z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, a ponadto wyroki Sądu Najwyższego z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22, z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22 i z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2023 r., I CSK 4599/22 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo).

W zakresie, w jakim wniosek nawiązywał do problemu zastąpienia niedozwolonego postanowienia umownego przez odwołanie do art. 358 § 2 k.c. lub art. 41 pr. weksl., pominięto zasadnicze warunki dopuszczalności tego zabiegu. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, takie zastąpienie może być rozważane jedynie wtedy, gdy brak zastąpienia niedozwolonego postanowienia narażałby konsumenta na szczególnie niekorzystne skutki, wynikające z upadku umowy w całości. W takim przypadku decydujące znaczenie ma stanowisko konsumenta (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 1669/22 i wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz przywołana tam wcześniejsza judykatura).

Pogląd ten koresponduje z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 16 marca 2023 r., C-6/22, M.B.,U.B., M.B. przeciwko X S.A., ECLI:EU:C:2023:216, w którego sentencji stwierdzono m.in., że przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95, s. 29) stoją na przeszkodzie temu, by

sąd krajowy po stwierdzeniu nieuczciwego charakteru warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem mógł zarządzić lukom wynikającym z usunięcia nieuczciwego warunku zawartego w tej umowie poprzez zastosowanie przepisów prawa krajowego, które mogłyby mieć zastosowanie do rozważanej umowy tylko odpowiednio lub przez analogię i które odzwierciedlają regułę obowiązującą w krajowym prawie zobowiązań. W wyroku tym przyjęto również, że sąd krajowy nie może odmówić unieważnienia umowy – jeżeli po eliminacji postanowień abuzywnych nie może ona zostać utrzymana zgodnie z przepisami prawa krajowego – konsument w sposób wyraźny się o to zwrócił (zob. w tej kwestii także wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 i powołane tam dalsze orzecznictwo unijne).

We wcześniejszym wyroku z 18 listopada 2021 r., C-212/20, M.P., B.P. przeciwko „A.”, ECLI:EU:C:2021:934, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jednoznacznie wykluczył natomiast dokonywanie przez sąd krajowy takiej wykładni umowy, która zmierzałaby do łagodzenia nieuczciwego charakteru postanowienia umownego, nawet jeżeli wykładnia taka odpowiadałaby wspólnej woli stron.

Problem wymagań, które muszą być spełnione, aby postanowienia umowne składające się na mechanizm indeksacji kredytu, w tym ucieleśniające ryzyko walutowe, można było uznać za sformułowane w sposób jednoznaczny w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., został szeroko wyjaśniony w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. zwłaszcza wyroki z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23 i z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1753/22). W orzecznictwie tym podkreślono, że postanowienia umowne muszą być sformułowane w sposób przejrzysty i zrozumiały dla konsumenta, aby mógł on ocenić konsekwencje ekonomiczne wynikające z umowy. W szczególności, mechanizm indeksacji powinien być opisany w sposób umożliwiający konsumentowi oszacowanie wysokości przyszłych zobowiązań. Wymaga to, aby umowa przedstawiała w sposób przejrzysty działanie mechanizmu wymiany waluty obcej oraz związek między tym mechanizmem a innymi warunkami umowy dotyczącymi uruchomienia kredytu. Wypowiedzi te są spójne ze stanowiskiem wyrażonym w powołanym wcześniej wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 18 listopada 2021

r., C-212/20, w którym stwierdzono, że postanowienie umowy kredytu zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem ustalające cenę zakupu i sprzedaży waluty obcej, do której kredyt jest indeksowany, powinno, na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów, umożliwić właściwie poinformowanemu oraz dostatecznie uważnemu i racjonalnemu konsumentowi zrozumienie sposobu ustalania kursu wymiany waluty obcej stosowanego w celu obliczenia kwoty rat kredytu, w taki sposób, aby konsument miał możliwość w każdej chwili samodzielnie ustalić kurs wymiany stosowany przez przedsiębiorcę.

Należy wskazać, że w ramach przedsądu, Sąd Najwyższy niejednokrotnie odmawiał przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych pozwanego banku opartych na tożsamej bądź zbliżonej argumentacji, w ostatnim czasie m.in. w postanowieniach: z 20 września 2024 r., I CSK 2219/23, z 12 grudnia 2024 r., I CSK 2930/23, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 57/24, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 4445/23, z 7 listopada 2024 r., I CSK 971/24, z 10 grudnia 2024 r., I CSK 2052/23, z 10 września 2024 r., I CSK 2447/23, z 22 września 2024 r., I CSK 3365/23, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 987/24. Skarżący nie wykazał, by w dacie orzekania w przedmiocie przedsądu istniała potrzeba kolejnego odniesienia się przez Sąd Najwyższy do przedstawionej regulacji i problematyki. W świetle powyższego, argumenty przedstawione we wniosku, w połączeniu z motywami zaskarżonego wyroku oraz uwzględniając aktualny dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego, nie wskazywały na konieczność kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w objętej nim materii, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych zadań skargi kasacyjnej.

Wskazać należy również, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się także na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W świetle wyżej przedstawionej oceny skargi kasacyjnej nie można uznać za oczywiście uzasadnionej. W orzecnictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że zachodzi ona wówczas, kiedy zasadność zarzutów

podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie kwalifikowanych uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym i oczywistym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. W rezultacie oczywista zasadność skargi kasacyjnej może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). Skarga kasacyjna nie zawiera tego rodzaju zarzutów wypełniających podstawę skargi, które należałoby uznać za uzasadnione *prima facie*. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji odnoszącej do tej przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego – na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną – orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3-4 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800; obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964).

Z uwagi na dostrzeżoną z urzędu oczywistą niedokładność w oznaczeniu sygnatury akt Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w komparycji zaskarżonego wyroku, polegającą na pominięciu cyfry rzymskiej „V” po zwrocie „Sygn. akt”, orzeczenie w

tym zakresie sprostowano z urzędu na podstawie art. 350 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. (pkt pierwszy postanowienia).

(A.G.)

[a.ł]